

recipi; ut probandis eorum lapsibus agniti labor A
superfluous sit, & vanus: Proverb. 24. monemur,
non querere iniquitatem in domo iusti: non est ergo
sapientis, in domo iustorum, in scriptis veterum,
in libris patrum, querere errorem pietati fideique
contrarium, Imò si (ut humana est infirmitas) alicubi
errassent, non quod erraverint demonstrandum est,
sed verecundè tegendum. Bonis enim filiis sic patrum
suorum mala displicere debent, ut ea tamen alijs
occultent: operimentum sicut Sem & Japhet deferant,
ut errorem non probantes, venerantes autem magistrum,
nolint videre quod tegunt. Vulgarum est illud de Constantino:
Ad quem cum in Conc. Niceno ex omnibus panè
locis Episcopi convenissent, & diversis ex causis B
inter se diversa jurgia detulissent; interpellatus
frequenter à singulis, offerebantur libelli, culpæ
proferebantur. Dies constitutus cum advenisset:
libellos omnes in suo sinu continens, nec quod in
eis continebatur legens; Hæ (inquit) querelæ &
accusationes magno judici decidendæ remittuntur,
& statim omnes quarimoniarum libellos iussit exuri,
ne innotesceret ulli jurgium & fugillatio sacerdotum.
Addit & illud; si in Episcopum incidere, alienum
thorum violantem, se purpura sua id oblecturum esse,
ne tam fedum facinus vulgaretur. Ecce quod imitatur,
Auditores, ecce quomodo ad patrum, ad sanctorum,
ad Episcoporum errores non investigandos, sed C
occultandos, invitatur. Cavendum enim, ne dum
eorum memoriam, tanquam sopitos jam cineres,
prophana manu ventilamus, & quæ silentio sepe
liari oportebat, redivinâ opinione diffamamus;
sequamur vestigia Cham, qui nuditatem venerandi
Noë, non modò operire neglexit, verum quoque
irridendam cæteris enuntiavit. Unde tantam læsæ
pietatis meruit offensam, ut etiam poststeri ipsius,
peccati sui maledictis obligarentur: beatis illis
fratribus longèque dissimilibus, qui nuditatem
ipsam reverendi patris, neque suis temerare oculis,
neque alienis patere voluerunt; sed aversi (ut scribitur)
texerunt eum; Quod est, erratum sancti viri nec approbasse, nec D
prodidisse; atque idcirco beata in posteros benedictione
donati sunt. Quâ ut spiritualiter donemur, Sanctorum
errata certa, tegere; dubia, in meliorem partem
interpretari satagamus; nostrum Aquinatem imitati
cujus modestia nota est omnibus hominibus: quam
& nobis impertiri dignetur JESUS CHRISTUS DOMINUS
NOSTER. DIXI.

Habita in Scholis Theologicis 27. Julij
1615.

ORATIO VIII.

Quæ est secunda in laudem S. Thomæ Aquinatis
Doctoris Angelici & communis.

UOD Salvator de Regina Austri, quæ venit à finibus terræ audire sapientiam Salomonis, verba faciens, seipsumque demonstrans enuntiavit; Ecce plus quam Salomon hic: si de ANGELICO nostro, de QUINTO Ecclesiæ, de COMMUNI

Matth.
12.

omnium doctore S. Thomæ dixerò, nullus (opinor) sermonis nostri accusabit audaciam. Singulare est enim illud propheticum: Gloriam meam alteri non dabo: ad omnia Christo attributa non pertinet. Qui non confunditur fratres nos vocare, & quoddam non servos sed amicos dicere: quæ Ioan. 15 dignatione facit eos divinæ confortes naturæ, contra Pet. 1. fortes facit & gloriam. Ad vos ergo, Eximij, Clarissimi, Ornatissimi & Prudentissimi viri, liceat audenter dicere: Ecce plusquam Salomon hic.

Laudatur Salomon quod non petierit sibi dies multos, nec divitias aut animas inimicorum suorum, sed postulerit sapientiam ad discernendum iudicium: Thomæ optavit, & datus ei sensus: invocavit, & venit in eum spiritus sapientiæ. *3. Reg. 8. Epistola dies ex sap. 7.*

Salomon eo solum tempore quo in vijs David patris sui ambulabat, Spiritum sanctum ejusque donum sapientiam præposuit regnis & sedibus, affectuque dumtaxat: Aquinas toto suæ vitæ decursu, & corde, & opere divitias nihil esse duxit in comparatione illius, unum (ementi licet nominis & imperfectum) opus in Matthæum regia Parisiorum urbe pluris æstimans; & non solum non deprecans mendicitatem, sed voluntariam eligens paupertatem. *Falso tribuitur S. Ioan. Chryf. 3. Reg. 4.*

Salomon disputavit à cedro quæ est in Libano usque ad hyssopum quæ egreditur de pariete: Thomas ab infimo terræ ad supremum cæli, ad cælestem beatitudinem, ad æternitatem, ad Trinitatem, ad incarnationem, ad mysterium à læculis absconditum.

Salomonis sapientia cum eo legitur perfecte rasse: sed quanto cum Aquinate constantius, quem iustitia liberavit à morte; cum an alter in impietate sua corruerit. *Eccles. 2.*

Theologi certent, & adhuc sub iudice lis sit.

Iratus quippè fuit Dominus Salomoni, quod aversa esset mens ejus à Domino Deo Israël: Thomæ verò nulla cum Deo inimicitia, semper enim placita erat Deo anima illius. *3. Reg. 3. Sap. 4.*

Salomonem prosperitas enervavit: Thomas & in prosperitate humilis, & in adversitate fortis.

Illi suscitavit Deus adversarios, ob peccata: in hunc confurrexit Sathan per malevolos, sed ob virtutem, ob scientiam, ob gloriam.

Salomonis cor depravatum est per mulieres: ut sequeretur Deos alienos: cor Thomæ ita perfectum erât cum Domino Deo suo, ut mulierum nulla eum tentarit, de qua palmam ipse non tulerit. *3. Reg. 11.*

Salomon magnus effectus est, & præcessit omnes sapientia qui fuerunt ante ipsam in Jerusalem; Thomæ sapientiæ præ cæteris (excepta canonica) habet proprietatem verborum, modum dicendo- rum, veritatem sententiarum, ut qui magnum olim Dominicanorum, nunc totius orbis nomen & decus COMMUNIS ET ANGELICI DOCTORIS titulo celebratur. *Inn. 6. vel. ut alij volunt. in serm. Ecce plusquam Salomō hic.*

Magnus ergo vir Aquinas, & miltarum virtutum clarus insignibus, quem votis suis nec philosophia superare, nec eloquentia possit æquare: ac talis planè, ut sine fuco dicere possim, ecce olus quam Salomō hic. Sublimitatem porrò ejus, ut sermone nostro saltem adumbremus, quanta fuerit in eo humilitas prius consideremus, ea enim virtus ordine prima est, fundamentumque cæterarum: & quantam unusquisque disponit superimponere